

Man ska väl inte klaga

Av: Jonas Pedersén

Vi föddes utan klagorätt, vi föddes i ett land där man ska klaga, vi föddes med de klagande orden, in i den klagande kulturen och med absolut ingen rätt att klaga. Våra föräldrar berättade för oss hur de hade haft det när de växte upp, vi fick höra historier om luggande lärare, avskryvda arbeten, billigt byggda bostäder, undermåliga utedass och ett-öres kolor som de inte ens hade råd att köpa. Sedan berättade de om våra far- och morföräldrar, de berättade om statarstugor, om kriget som stod precis vid dörren, om svälten, om drängarbetet och de stora textilfabrikerna. De berättade allt hemsamt som någonsin hade hänt under våra förfäders tid här i Sverige, och de klagade på precis allt. Vi lyssnade lydigt, sög i oss allt, nickade och rös vid tanken på att behöva gå i timmar för att komma till och från skolan, att som föräldralös säljas av kommunen för så billig penning som möjligt. Vi förstod exakt hur bra vi hade det och hur jävligt alla andra hade haft det. Sedan försökte vi höja rösten, vi klagade på blodpuddingen men då fick vi höra att barnen i Eritrea skulle minsann vara glada över att få vår vidriga pudding och vi hade inget att klaga över. Vi klagade på veckopengen, men då fick vi veta att vi åtminstone hade veckopeng, vilket var mer än vad de själva hade haft. Vi klagade på att vi blev ombedda att köra ved, röja sly, plocka ruttna äpplen och städa våra rum, men då fick vi veta att vår morfar minsann hade ett heltidsjobb innan han ens kunde gå. Vi fick inte klaga på något och när vi ändå gjorde det så skulle vi i alla fall tänka på hur jävligt de hade haft det i DDR. Vi föddes med en silversked uppkörd i tjocktarmen och om vi klagade på hur den skavde så fick vi höra att i Nicaragua hade barnen taggtråd ända upp i tolvfingerstarmen. Hela samhället bygger på detta eviga klagande, vi lever i en kultur där vi har institutioner som vi kallar ombudsmän och som i praktiken enbart är en byråkratisk klagomur. Vårt vanligaste tips till ungdomar som har en åsikt om något är att de ska utnyttja det mest klagande demokratiska verktyget någonsin, att skriva en insändare. Vi har en kaffekultur som går ut på att man avlastar ångesten för sitt mörka arbetsliv som sakta tickar upp mot pension genom att klaga medan vi sörplar Gevalia och äter mandelkubb, något vi oftast klagat på. Har man inget att prata om kan man alltid prata om vädret, men då ska du helst klaga, det kan vara för varmt och för kallt, för regnigt, blåsigt, snöigt eller soligt, pelargonerna klarar ju inte hur mycket som helst. Vi går på krogen och klagat, vi tittar på Debatt-program som går ut på att två grupper sitter och klagat på varandra, vi klagat på vår förbundskapten i fotboll och vi klagat på att vi får fel ersättare. Vi har krönikörer vars yrke går ut på att klaga, vill du få en vän ska du klaga, skitsamma om vad du klagat över så länge du klagat. Det räcker att stå på en pissoar på krogen och säga: "Åh, fyfan, jävla skit är vad det är." Så har du genast flera som vill stämma in i klagosången, utan att ens veta vad du klagat över. Vi har vårt existensberättigande i detta eviga klagande, det är så vi är svenskar, vill imbecillerna i Folkpartiet ha sitt smygrasistiska medborgartest så borde det bestå av en essäfråga om valfritt ämne. Om du skriver något positivt om ämnet så sätter vi dig på planet tillbaka till Kabul, men om du klagat så kan du kvittera ut din husvagn och mellanöl på närmsta skattekontor och förbereda dig på att klaga på vårt bidrag i Eurovisionsong contest.

Det är nu jag ska säga att: "Men man ska väl inte klaga." FUCK THAT! Jag tänker klaga och jag tänker verkligen klaga på att jag inte har något att klaga på. Om det var meningen att vi inte skulle klaga så borde våra föräldrar ha gett fan i att ha det så jävligt när de själva växte upp. De skulle ha jublat över världen, landet och samhället varenda morgon. De skulle ha hälsat oss med frukostflingor och ett glatt ansikte varje gång vi lufsade upp ur sängen, vartenda ord som bubblade ut ur deras leende mun skulle ha berömt den vackra verkligheten och prisa sig själva för att det var så satans bra. De skulle ha sagt till oss att om vi bara vill så kan världen bli vår egen lekpark, allt är vårt att forma som vi vill, finns det något fel så har vi bara oss själva att skylla. Men det sa de inte, de sa att världen är skit, världen var värre när de växte upp men allt var ändå bättre förr och allt är någon annans fel. Är det inte någon politiker så är det något företag eller facket eller vädret eller en elak lärare eller vad som helst som flyttar fokus från deras eget misslyckande. Så jag gör likadant,

jag har lärt mig att klaga, och jag vägrar ta ansvar för det själv, det är väl inte mitt fel att jag klagar, det är mina föräldrars fel! Skulle de ha några problem med det kan de väl klaga hos någon, bara de inte kommer till mig, jag är ingen jävla ombudsman!